

๕๒

บุพกรรมน้ำฟ้าชีวิต

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ตรัสว่า
ดาบสได้ประครองฉัตรดอกบัวให้แก่เรา เราจักพยากรณ์ดาบสนั้น
ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ดาบสนี้จักเสวยเทวราชสมบัติอยู่
ตลอด ๒๕ กัป และจักเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๓๔ ครั้ง
จะท่องเที่ยวในกำเนิดใดๆ ก็คือความเป็นเทวดาหรือมนุษย์
ในกำเนิดนั้นๆ จักทรงไว้ซึ่งดอกปทุมอันตั้งอยู่ในอากาศ

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๖๕

โลกมนุษย์เป็นดินแดนแห่งการสร้างบุญและบาป แล้ว
แต่ว่าใครจะเลือกเส้นทางใด ถ้าเลือกสร้างบุญก็สามารถสร้าง
บุญบารมีได้อย่างเต็มที่ แต่หากประมาทพลาดพลั้งไปสร้างบาป
ก็จะเป็นบาปติดตัวไป การเกิดมาของพวกเราคนสร้างบารมี
ทั้งหลายต้องใช้ชีวิตในแต่ละวันให้ผ่านไปอย่างมีคุณค่า เหมือน
ชีวิตของพระบรมโพธิสัตว์ที่เกิตมาสร้างบารมีอย่างเดียว
เราต้องเลือกดำรงชีวิตให้ถูกต้องร่องรอยด้วยการสร้างบุญบารมี
เดินตามรอยบาทของพระบรมศาสดา

มีวาระแห่งภพชาติที่ปรากฏอยู่ใน จุลลันถกเถรปาทาน
ความว่า

“พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ตรัสว่า
ดาบสได้ประครองฉัตรดอกบัวให้แก่เรา เราจักพยากรณ์
ดาบสนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ดาบสนี้จักเสวยเทว-
ราชสมบัติอยู่ตลอด ๒๕ กัป และจักเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๓๔
ครั้ง จะท่องเที่ยวในกำเนิดใดๆ คือความเป็นเทวดาหรือมนุษย์
ในกำเนิดนั้นๆ จักทรงไว้ซึ่งดอกปทุมอันตั้งอยู่ในอากาศ”

บุญที่ทำไว้กับพระพุทธเจ้ามีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาล
เป็นประดุจแก้วสารพัดนึก ที่อำนวยการประโยชน์สุขให้แก่ผู้เป็น
เจ้าของ และผู้ที่มีบุญมาก บุญจะประจักษ์แก่ให้สมปรารถนาในทุกสิ่ง

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๓๐

ได้ในสิ่งที่ผู้คนทั้งหลายไม่ได้ บุญมีผลต่อทุกชีวิต ซึ่งแต่ละชีวิตต่างมีเรื่องราวที่มาที่ไปโดยมีบุญกรรมทำแต่ง นับตั้งแต่ภพชาติแรกๆ ที่ได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วน หากเราได้เรียนรู้วิชาธรรมกาย ได้ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า เราจะเข้าใจเรื่องบุญ ซึ่งเป็นฉลากหลังของทุกชีวิต

การสร้างบุญบารมีหรือการสร้างบาปกรรมที่เป็นอกุศลไว้ในอดีตนั้น ภาษาทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า บุญกรรม แปลว่า กรรมในกาลก่อนที่เราคุ้นเคย เรียกกันง่ายๆ ว่า กรรมเก่า ที่ส่งผลให้มนุษย์ทุกๆ คนได้รับแตกต่างกันออกไป ใครมีกรรมเก่ามาตี ย่อมจะได้ผลที่ดีๆ ถ้ามีกรรมเก่าที่เป็นบาปอกุศลจะต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้น

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์” มีความหมายที่ง่ายๆ คือ ทำกรรมอย่างไร ย่อมได้รับผลอย่างนั้น ผลแห่งกรรมนั่นเองที่ส่งผลให้สัตว์ทั้งหลายแตกต่างกันออกไป *เหมือนดังเรื่องของ พระเถระรูปหนึ่ง มีนามว่า จุลปันทกเถระ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในสมัยพุทธกาล

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๓๑

กว่าท่านจะมีวันนี้ได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มีที่มาที่ไปโดยมีบุญและบาปอยู่ฉากหลัง พระจุลปັນถกนี้ ท่านมีพระพี่ชายอยู่องค์หนึ่งชื่อว่า **มหาปັນถก** ซึ่งได้ออกบวชจนกระทั่งบรรลุประอรหัตตเสวยเอกัณตบรมสุข ด้วยกายธรรมอรหัต เมื่อพบความสุขที่แท้จริง ท่านทวนระลึกถึงน้องชาย คิดอยู่ทุกวันที่ทำอะไรจึงจะให้น้องชายของเราได้เข้าถึงความสุขอย่างนี้บ้าง ท่านตัดสินใจเข้าไปหาโยมตาซึ่งเป็นเศรษฐี และขออน้องชายกับโยมตาว่า “อาตมาใคร่อยากจะให้จุลปັນถกได้มีโอกาสบวชบ้าง หากโยมตาอนุญาต”

โยมตาเป็นผู้ที่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว เมื่อพระหลานชายขอเช่นนั้น ก็ตกลงอนุญาต แม้นตนจะมีหลานรักเหลือเพียงคนเดียว แต่เมื่อมองเห็นหนทางสว่างหนทางแห่งความสุขที่แท้จริงของหลานชายจึงอนุญาต พระมหาปັນถกเถระให้จุลปັນถกบวช และสอนพระคาถาให้บาทหนึ่งว่า

“ดอกบัวชื่อว่าโกกนุท มีกลิ่นหอมบานแต่เช้าตรู่ พึงมีกลิ่นไม่สิ้นไป ฉันทิด เธอจงทอดทักศนาการดูพระอังคีรสผู้ไพโรจน์ดุจพระอาทิตย์ส่องแสงอยู่กลางเวหา ฉันทัน”

หลังจากสอนพระคาถาบาทนี้แก่น้องชายอยู่ถึงสี่เดือน ก็ไม่เห็นว่าจะจุลปັນถก จะสามารถจดจำได้ เพราะกรรมเก่าของ

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๓๒

ท่านที่เคยว่าผู้อื่นว่าโง่ พระมหาปันถกเถระจึงพูดขึ้นว่า

“จุลปันถก เธอคงไม่มีบุญที่จะอยู่ในพระศาสนาแล้ว เวลาว่างเลยมาถึง ๔ เดือน ยังจำคาถาเพียงบาทเดียวไม่ได้ แล้วหน้าที่ของพระภิกษุ ซึ่งยังมีกิจที่สูง และยากยิ่งกว่านี้ เธอจะทำได้หรือ เธอจงออกไปจากที่นี่เสียเถิด”

ครั้นถูกพระพี่ชายต่อว่าเช่นนั้น ท่านเสียใจมาก เพราะในใจยังเสียดายผ้าเหลือง ไม่อยากลาสิกขา จึงยืนร้องไห้อยู่ที่ ชุ่มประตู่วิหาร แม้เวลาที่มีกิจนิมนต์ ซึ่งโยมนิมนต์พระถึง ๕๐๐ รูป พระมหาปันถกก็อนุญาตให้พระรูปอื่นไปหมด ยกเว้น พระจุลปันถกเท่านั้น ก็ยิ่งทำให้ท่านน้อยใจมากขึ้น

พระบรมศาสดาทรงล่วงรู้ความในใจ จึงเสด็จมาโปรด โดยบอกกัมมัญฐานให้ตรงกับอุปนิสัยในกาลก่อนของท่านทรงมอบ ผ้าสะอาดให้ผืนหนึ่ง แนะนำให้บริกรรมภาวนาว่า “รโหฺรณัง รโหฺรณัง” เพียงพระบรมศาสดาตรัสบอกวิธี พระจุลปันถกก็ทำตามโดยนั่งลูบคลำผ้าและบริกรรมจนกระทั่งใจหยุดใจนิ่ง สามารถกำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ บรรลุอรหัตตผล ถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ และอภิญญา ๖

หมอชีวกซึ่งได้นิมนต์พระไปฉันภัตตาหารแล้ว ขณะกำลังเริ่มจะถวายข้าวยาคุ พระบรมศาสดาทรงปิดบาตรพลาง

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๓๓

รับสั่งว่า “ที่พระวิหารยังเหลือภิกษุอีกรูปหนึ่ง”

หมอชิวจึงรีบส่งคนไปนิมนต์พระจุลปันทก ซึ่งตอนนั้น ได้บรรลुरुหัตตผลแล้ว ท่านได้แสดงอิทธิฤทธิ์จากพระรูปเดียว ให้มองเห็นเป็นร้อย เป็นพันกายให้เห็น จากนั้นท่านได้เดินทางไปที่พระวิหาร และพระบรมศาสดารับสั่งให้พระจุลปันทกเป็นผู้กล่าวอนุโมทนาภาวนาการถวายภัตตาหารในครั้งนี้

พระเถระได้แสดงธรรมอย่างไพเราะ ยังใจของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ให้เบิกบานอยู่ในบุญ วันนั้นพระภิกษุทั้งหลายต่างอัศจรรย์ใจในการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของพระจุลปันทก พวกนักวิพากษ์วิจารณ์ว่า น่าอัศจรรย์ใจนักที่พระเถระจากผู้มีความทรงจำไม่ดี แต่กลับบรรลุธรรมขั้นสูงได้ นี่เป็นเพราะความเมตตาของพระบรมศาสดาแท้ๆ พระพุทธองค์ได้ทรงแต่งตั้งพระจุลปันทกไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะแห่งภิกษุผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ผู้สามารถเนรมิตกายที่สำเร็จด้วยใจ

หลังจากได้รับแต่งตั้งจากพระบรมศาสดาแล้ว พระเถระระลึกย้อนหลังถึงบุพกรรมที่ได้ทำมาในอดีตชาติ พบว่า มีอยู่ภพชาติหนึ่งในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านได้เกิดเป็นดาบสอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ ครั้งนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จหลีกออกจากหมู่ภิกษุ ทรงจาริกไปตามลำพัง

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๗๔

เพียงพระองค์เดียว เสด็จเข้าไปยังที่สังัด อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ ใกล้อาศรมของดาบส ดาบสเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เสด็จอยู่เพียงลำพัง จึงกัณร่่มที่ทำความด้วยดอกปทุมและดอกอุบล แล้วน้อมถวายด้วยจิตเลื่อมใส

พระบรมศาสดาทรงรับไว้แล้วทรงพยากรณ์ในทันทีว่า “ดูก่อนดาบส ด้วยบุญที่ท่านถวายฉัตรดอกไม้มันร่่มให้เรตถาคตนี้ ท่านจะได้เป็นท้าวลักกะ ครองเทวสมบัติที่ชั้นดาวดึงส์ถึง ๒๕ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๓๔ ครั้ง แม้จะเกิดในภพภูมิใดจะมีปทุมทิพย์กangkันให้ท่านเสมอ”

พระดาบสปีติใจอย่างยิ่งที่ได้รับพุทพยากรณ์เช่นนั้น นับตั้งแต่ภพชาตินั้น ท่านก็ได้บรรลุผลที่พระบรมศาสดาพยากรณ์ไว้ทุกประการ

จะเห็นได้ว่า บุญกุศลที่เราได้ทำ กรรมที่เราสร้าง ไม่ได้สูญหายไปไหน กลับกลายเป็นบุพกรรมที่คอยเกื้อหนุนหรือจุดเรตตลอดเวลา ดังเช่นบุพกรรมของพระจุลปันถกเถระ ท่านอาศัยบุญที่ทำได้แล้วในอดีต พลิกผันวิถีชีวิตจากปุถุชนผู้ท่องจำคำสอนไม่ได้แม้เพียงบาทเดียว กลับกลายมาเป็นพระอรียบุคคลผู้มีฤทธิ์มีเดช มีอานุภาพ สามารถปาฏิหาริย์กายได้เป็นพันๆ กาย

บุพกรรมนำพาชีวิต

๔๓๕

คำว่า “บุญ” มีอานุภาพมากมายถึงเพียงนี้ ถ้าเรารักการสั่งสมบุญและไม่หยุดสร้างบุญ บุญจะไม่มีวันทอดทิ้งเรา แต่จะเป็นเสมือนเงาที่คอยติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ รอคอยจังหวะที่สมควรเพื่อให้ผลตลอดเวลา ซึ่งหากเป็นบาปอกุศล วิบากกรรมนั้นก็ตามส่งผลเช่นกัน เพราะกรรมดีหรือกรรมชั่วที่เราได้ทำเอาไว้ในอดีต จะมีอิทธิพลต่อตัวเราในปัจจุบัน แล้วถ้าหากภพชาตินี้เราสั่งสมแต่บุญกันล้วนๆ บุญนี้จะส่งผลให้เรามีความสุขความเจริญในอนาคต เมื่อใดที่เรามีธรรมจักษุ และมองย้อนระลึกกลับไปในอดีต หากเราทำแต่บุญ เมื่อนั้นมหาปีติย่อมจะบังเกิดขึ้น ภาพดีๆ จะเกิดขึ้นในใจของเรา ฉะนั้นให้ตั้งใจสร้างแต่บุญเท่านั้น และสร้างให้เต็มที่กันทุกคน

